

gjaldt om her, naturligvis var at faa en Havn, som kunde tilfredsstille Erhvervslevet. Men Erhvervslevet vil netop blive tilfredsstillet, naar vi bygge mod Øst, idet for det første Landbrugerne i Virkeligheden ville være udmærket godt tilfredsstillede ved en Østhavn, og vi desuden have de store Eksportfirmaers Ord for, at de i høj Grad have ønsket, at Havnen skulde gaa mod Øst. Det er kun enkelte Mænd, der have anbefalet Vesthavnen. Der er blevet henvist til de Skibsførere, som i sin Tid afgave en Erklæring om, at de vilde foretrække den vestlige Havn. Men Underskrifternes Tal var kun 8, og der er vist ingen, der vil paastaa, at alle disse 8 ere Skibsførere nu for Tiden, og for enkeltes Vedkommende er det vist adskillige Aar, siden de have faret paa Esbjerg. Fra flere Sider er det blevet sagt, at Landboforeningerne vilde foretrække den vestlige Havn, men det Andragende, der foreligger fra Landboforeningerne, udtaler ikke det mindste om, hvorvidt Havnen skal føres mod Øst eller mod Vest. Det vilde ogsaa være i høj Grad unaturligt, om Landboforeningernes Repræsentanter, som i sin Tid kom sammen til et Møde for at drøfte Havneprojekterne, havde udtalt sig om, hvorvidt Havnen skulde gaa mod Øst eller Vest, det vare de ikke kompetente til at udtale sig om. Det hele, de sige, er — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle faa Linier deraf: „Naar der nu atter skal foretages en Udvidelse af Esbjerg Havn, tillade nedennævnte Repræsentanter for Landbruget i Vestjylland sig ærbødigst at andrage om, at Udvidelsen maa blive saaledes, at den tilfredsstiller alle rimelige Krav til en stor, moderne Trafikhavn, baade hvad Besejlingsforhold, Vanddybde og Kajlængde angaar, saa at Esbjerg Havn kan yde Landbruget de størst mulige Fordele baade i Henseende til Eksport som Import.“ Det er det hele, Landboforeningerne have udtalt om Sagen; der er her hverken Tale om Øst eller Vest.

R. Nielsen (Ringkøbing Amts 5te Valgkreds): Jeg havde ikke tænkt, at vi i Dag skulde have faaet en saa lang Forhandling, og jeg kunde fristes til at sige, en saa saglig-usaglig Forhandling, som vi synes at være komne ind paa. Men efter det Omfang, Forhandlingen har faaet, er det i alt Fald nødvendigt for mig som Medlem af Mindretallet i Udvalget, der jo blev Flertal her i Tinget ved anden Be-

handling, at gøre nogle Bemærkninger, særlig med Hensyn til de Ting, som fremkom fra den ærede Ordfører, da han først havde Ordet her i Dag. Han syntes at ville gøre gældende, at der ikke er god Mening i det nu foreliggende Forslag, men dertil vil jeg sige, at den højtærede Trafikminister har Ret i, at naar den Ændring, han har foreslaaet, bliver vedtaget, er der god Mening i Forslaget, idet det da henviser til en bestemt Tegning med Overslag. Der vil da ikke være noget at indvende mod Forslagets Vedtagelse. Dernæst vil jeg bede alle de Medlemmer — der synes desværre at være mange af dem —, der ikke have bundet deres personlige Overbevisning saa stærkt, at de ere fuldt ud trygge paa, til hvilken Side de skulde gaa ved Afstemningen i denne Sag, ikke at lade sig gribe af en øjeblikkelig Stemning paa Grund af den Tale, den ærede Ordfører har holdt, og som paa saa mange Maader var bestikkende og tilsyneladende saglig. Men de skulde prøve at spørge sig selv om, hvad der egentlig blev sagt i denne Tale eller ved 2den Behandling, der paa nogen Maade kunde afkræfte Rigtigheden af den Paastand, at de Krav, som det almene Bedste maa stille til en Havn, fyldestgøres ligesaa godt ved det, der blev vedtaget ved 2den Behandling og foreligger her i Dag, som ved det vestlige Projekt. Men naar dette er Tilfældet, ser jeg, som jeg sagde før, ikke nogen Grund til at tage Sagen op til ny Drøftelse i Udvalget eller til at stemme anderledes nu, end vi have stemt tidligere.

Der var i den ærede Ordførers Udtalelser Gang paa Gang en hel Del Paastande, underskudte Sætninger, som vare af en egen Art. Jeg vil ikke søge at finde det Udtryk, som maaske er det mest betegnende derfor, naar jeg skal angive det saa sandt som vel muligt. Men jeg skal søge ved et enkelt Greb i den ærede Ordførers mange Udtalelser at gøre opmærksom paa, hvorledes det forholder sig med dem. I Begyndelsen af sin Tale gjorde han saaledes gældende, at Vandbygningsdirektøren oprindeligt havde været af en vis Mening, men at han senere havde ladet sig lede af Trafikministeren til en anden Mening. Men i Slutningen af sin Tale kom den ærede Ordfører til det modsatte Resultat og sagde, at Vandbygningsdirektøren var en Mand med staalsatte Anskuelse, hvad Ministeren ogsaa havde en Følelse af. Af samme Art vare en Del af de tilsyneladende Be-